3 LEI

NOUL

Excentric Club

sensaționale aventuri sportive

6

SECRETUL AERULUI

Misterul aerului

de

Herbert Wulfner

EDITURA »TEMPO«

Toate drepturile rezervate.

PREFAŢA.

Percy Stuart, un tânăr american foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa. precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi dela mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvirea primei însărcinări i se înmâna o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

— — — — — — — — — —

S'au succedat apoi alte însărcinări. Iat'o pe cea de a şasea :

»De câtva timp s'au comis multe omoruri misterioase în Dakota de sud*.

Corpurile celor ucişi s'au găsit mai ales pe vârfurile munţilor Black-Hills, unde e foarte greu de urcat pe jos.

„Trebue ca Percy Stuart să clarifie acest mister şi să facă inofensiv pe fiorosul asasin, în cazul că există un asasin."

I. IN »VESTUL SĂLBATEC.

Un suerat prelung şi strident anunţă pe locuitorii orăşelului Champerlin, că vaporul de curse »Vestul Sălbatec« întrase în port. Vaporul venea din portul Ohama, pe fluviul Missouri.

La debarcader, se adunase aproape întreaga populaţie a micului orăşel, întrucât sosirea vaporului era un eveniment rar. Mai fiecare din locuitori aştepta cu nerăbdare să afle noutăţi asupra celor ce se petrec în lumea largă.

Cum nu exista o linie ferată, care să facă legătura oraşelor mari din Statele Unite cu micul orăşel Champerlin, izolat în munţi; vaporul de curse era singurul mijloc pentru aducerea poştei şi a mărfurilor necesare locuitorilor.

*) Un ţinut în Statele Unite.

Orăşelul Champerlin, aşezat pe malurile fluviului Missouri, era cel mai îndepărtat colţ de civilizaţie, întrucât dincolo de munţii stâncoşi Black Hills, la poalele cărora se găsea orăşelul, în ţinuturile locuite de triburile indiene, nu pătrunsese încă nici un pic de civilizaţie.

Un grup numeros de hamali, mai toţi indieni şi negrii, descărcau mărfurile de pe vapor. Căpitanul vaporului striga la hamali, cari descărcau agale, gemând sub poverele grele şi asudând sub arşiţa cumplită a soarelui. Intr'un sfert de oră, totul trebuia să fie gata, căci vaporul urma să-şi continue cursa în partea de sus a fluviului.

Deodată, mulţimea adunată pe cheiu, îşi aţinti privirile uimite spre vapor, căci cobora o persoană străină.

Un pasager!

Aceasta însemna un mare şi rar eveniment pentru Champerlin.

Vapoarele de pe Missouri transportau mărfuri, pachete şi poştă; dar numai arareori se mătăcea pe bordul lor şi câte un pasager.

Bărbatul care trecea acum pe punte ce lega bordul vaporului cu debarcaderul, ora fără îndoială un străin. O dovedea ţinuta şi înfăţişarea lui neobişnuită.

Ba mai mult: acest om nu părea să fie din vre'unul din statele americane, ci de undeva de departe, de pe vre'un alt continent.

Mulţimea de pe cheiu îl privi o mirare crescândă şi surăzând de înfăţişarea exterioară a necunoscutului.

Era un bărbat de statură mică, cu barba căruntă şi nu prea îngrijită, purtând pe nas o pereche de ochelari negri, ca să-i apere ochii de razele soarelui. Avea pantaloni prea largi şi o redingotă lungă şi neagră; deci un costum necunoscut locuitorilor din Soth-Dakota. In mâna stângă, ţinea o valiză; în cea dreaptă o plasă de prins fluturi, iar de şoldul stâng îi atârna o cutie pentru strângerea plantelor exotice.

»Halo, Jim!« strigă un indigen din rândurile mulţimei, care ca şi toţi ceilalţi era numai în pantaloni şi cămaşă. »Ce specimen de om o mai fi şi ăsta?«

— »Nu pot să-ţi spun, Joe; n'am văzut aşa ceva în viaţa mea. Pare să fie un scamator, ca cel care a fost acum doi ani pe la noi şi ţi-a scos ţie monete din nas!«

— »By Jove, Jim; aşa e! Dar iată că vine direct spre noi. Halo, străinule, cu ce te pot servi?«

Impresionat de curiozitatea pe care o stârnise, străinul se înclină, îşi scoase pălăria sa cu boruri largi şi întrebă:

— »Scuzaţi, vă rog; există vre'un hotel aci în Champerlin?«

— »Cum să nu, Sir; este hotelul »La bivolul alb!« răspunse Joe.

— »Minunat! Dar e departe până acolo? Am de gând să rămân câteva zile la Champerlin şi aş vrea să am o locuinţă confortabilă!«

— »Vedeţi pe omul acela cu barbă roşie?« întrebă Joe. »E proprietarul hotelului »La bivolul alb«. Se numeşte Grower Mac Duff şi e în acelaş timp şi »şeriful« din Champerlin«.

— »Atunci, mă voiu adresa lui!« răspunse străinul, care salută încă odată politicos şi se îndreptă spre roşcovan.

— »Mi s'a spus chiar acum, că sunteţi proprietarul hotelului »La bivolul alb«. Pot avea pentru câteva timp o cameră la acest hotel? Plătesc un preţ bun şi dacă doriţi achit totul înainte«.

Aceste câteva cuvinte făcură o foarte bună impresie asupra hotelierului, un bărbat înalt şi uscăţiv, cu barba lungă şi roşie, care se grăbi să ia valiza din mâna străinului.

— »Poftiţi cu mine, Sir!« spuse el. »In trei minute, suntem la hotelul meu. Vă pot servi cu tot ce doriţi. Vi s'a spus poate numele meu; sunt şeriful Mac Duff. Cum vă numiţi, Sir?«

— »Numele meu e Teophil Percy, profesor la Paris, cavaler al legiunii de onoare, membru corespondent al academiilor de ştiinţe din Paris, Viena, Leningrad şi Barcelona şi autorul renumitului volum asupra »Originei vertebratelor«.

Roşcovanul se opri şi isbucni într'un hohot de râs batjocoritor.

— »Şi ce căutaţi aci, în Champerlin?« întrebă el. »Nu se prea găsesc raţe prin partea locului. Mi se pare că aţi venit degeaba!«

— »Raţe!« exclamă profesorul cărunt, ridicându-şi mâinele spre cer, aşa că umbrela îi căzu de sub subţioara stângă. »Raţe! Dar, dragul meu, îţi închipui oare că ştiinţa, care formează specialitatea mea, are vre'o legătură cu raţele?

Mă ocup numai cu studiul insectelor. Scopul vieţii mele este să studiez multiplele varietăţi de insecte de pe suprafaţa pământului şi să le descriu.

Din sursă foarte sigură, am aflat că în apropierea orăşelului Champerlin, în prăpăstiile munţilor Black-Hills, trăeşte un animal, care are coloana vertebrală, formată din 14 inele, în loc de 11, cum au celelalte vertebrate.

Inţelegi deci, dragul meu; că e de o deosebită importanţă pentru ştiinţă, ca să descopăr această speţă rară. De aceia, m'am îmbarcat acum trei săptămâni în portul Cherbourg, călătorind fără întrerupere până la Chama; iar de acolo am luat vaporul pe fluviul Missouri, până aci!«

Roşcovanul ridică din umeri cu indiferenţă.

Căpătase impresia că acest profesor Teophil Percy nu prea era în toate minţile. Renunţă deci să-i mai pună întrebări.

Profesorul din Paris continuă conversaţia, cu multă însufleţire.

— »Aşa dar, d-ta eşti şeriful din Champerlin?«

— »Yes Sir!«

— »E desigur o funcţiune grea şi cu mare răspundere?«

— »Câteodată, Sir!«

— »In calitate de şerif, eşti obligat să veghezi ca legile să fie respectate; nu-i aşa? Şi de sigur că ai mult de lucru pe aci cu criminalii?«

— »Da, din când în când, Sir«.

— »In cazul acesta, aş vrea să-ţi pun o întrebare, care m'a preocupat mult în ultimele zile, pe bordul vaporului »Vestul Sălbatec«. De răspunsul d-tale, mister

Duff, depinde dacă voiu putea întreprinde cercetările mele în munţii Black Hills, cu liniştea necesară unor serioase studii ştiinţifice!«

— »Ce doriţi să aflaţi, Sir?« întrebă şeriful din Champerlin, oprindu-se.

Prin ochelarii săi negrii, profesorul se uită atent în ochii însoţitorului său. Avea nişte ochi foarte curioşi, cum nu mai văzuse până atunci.

Până acum, şeriful evitase să privească drept în faţă pe străin.

In timp convorbirii cu el, privise numai în lături, coborîndu-şi mereu pleoapele.

Acum însă, pleoapele se ridicară, iar privirea ... covanului se atinţi fixă şi nemişcată. In ochi, îi luci o rază bizară.

— »Mi s'a spus pe bordul vaporului«, continuă profesorul, »că în munţii Black Hills domneşte în ultimul timp foarte multă nesiguranţă.

Mi s'a povestit că, pe vârful stâncilor do pe Black Hills, s'au descoperit cadavrele unor oameni, cari cu câteva zile, ba chiar cu câteva ore mai înainte, erau vii şi sănătoşi.

Aşi vrea să aflu dela d-ta, mister Duff, dacă aceste svonuri sunt sau nu întemeiate. Iţi poţi lesne închipui că nu mi-ar fi deloc plăcut să fiu atacat şi omorît pe timpul când mă voiu ocupa de studiile mele. Ce s'ar face atunci cu volumul al patrulea asupra »Originei vertebratelor?«

— »Well«, răspunse şeriful, continuându-şi drumul. »E adevărat că pe aci s'au întâmplat astfel de cazuri, dar nu cred că e vorba de omoruri comise de oameni!«

— »Nu crezi, dragul meu!« exclamă profesorul. »Dar bine, cum îţi explici atunci misterul cadavrelor descoperite pe vârfurile ascuţite ale munţilor?«

— »Vă voiu răspunde numaidecât. Nici unul din aceste cadavre n'avea răni cari să fi fost făcute de mâna unui om.

Cadavrele au fost aruncate din aer şi s'au sfărămat de stânci!«

— »Din aer!? exclamă profesorul, uitându-se uimit spre cer, ca şi cum ar fi aşteptat ca tocmai atunci să cadă un cadavru din aer. »Din aer spui, dragul meu?«

— »Da, fără nici o îndoială, numai din aer. Şi de aceia există o singură cale pentru clarificarea acestor cazuri misteriqase. Problema vă va interesa deosebit de mult şi pe dv., domnule profesor!«

— »Dar de ce n'ar interesa atât de mult?«

— »Fiindcă e în strânsă legătură cu un animal, pe care ştiinţa nu-l cunoaşte încă până astăzi.

Sunt ferm convins că nenorociţii, a căror cadavre au fost găsite oribil mutilate pe stâncile munţilor, au fost răpiţi de o uriaşă pasăre de pradă, necunoscută în regiunea noastră. Pasărea a sburat cu victimele sale în ghiare până pe deasupra vârfurilor înalte ale munţilor, lăsând apoi să cadă corpurile dela înălţime.

Nu e vorba de un singur caz izolat, ci de mai multe cazuri identice!

Dar, iată că am ajuns la hotelul meu; întraţi, vă rog, Sir!«

II. PROFESORUL PERCY.

Hotelul »La bivolul alb« era o clădire frumoasă cu un singur etaj, situată în apropierea fluviului.

In pragul hotelului apăru o fată tânără, de vre'o 18 ani, care ieşi în calea lui Grower Mac Duff, luându-i valiza din mâna. Tânăra era o brunetă svelţă şi suplă, cu un păr negru şi buclat, care îi cădea în plete lungi pe umeri.

In acelaş timp, îşi făcu apariţia din curte, un servitor tânăr, care se grăbi să ia valiza din mâna fetei.

Teophil Percy se uită atent şi cu bunăvoinţă la tânărul servitor, care se părea că-l interesează deosebit de mult.

Era într'adevăr un băiat foarte frumos, de statură mizlocie, dar spătos, cu ochii albaştri şi cu trăsăturile feţei exprimând sinceritate şi suflet bun.

— »Daisy!« spuse şeriful din Champerlin fiicei sale. »Condu pe acest gentlemen sus, la etaj. Va locui câtva timp la noi. Tu, Fred, du valiza sus!«

»Doriţi poate să serviţi masa în camera dv., Sir?« se adresă apoi şeriful savantului francez. »Sper că veţi fi mulţumit de bucătăria noastră. De când a murit mama lui Daisy, acum trei ani« — vocea şeriful tremură şi ochii lui priviră iarăşi fix şi bizar — »fiica mea conduce întreaga gospodărie. Şi eu sunt fourte mulţumit de ea! Du-te Daisy! La revedere, Sir!«

— »La revedere!« răspunse profesorul, înclinându-se adânc şi urmând apoi pe tânără fata, care îl conducea.

— »Minunată încăpere!« exclamă profesorul după ce întră în cameră, admirând mobilierul simplu din lemn de stejar, care era aranjat cu un deosebit gust. »Voiu locui aci ca într'un paradis! Şi ce perspectivă frumoasă! Ferestrele dau spre fluviu; iar de pe balcon se văd munţii Black Hills, obiectul cercetărilor mele!

Ah, dragă domnişoară, »continuă profesorul, aşezându-şi pe un scaun umbrela şi plasa de fluturi. »Trebue să fii foarte fericită, că poţi trăi în această regiune minunată şi de un romantism sălbatec! Nu-i aşa, niss? Desigur că n'ai schimba acest ţinut cu nici unul din oraşele mari din lume?«

— »Stau aci«, răspunse cu indiferenţă frumoasa Daisy, fiindcă n'am încotro. Tata are nevoie de mine şi nu-l pot lăsa singur!«

— »Firește, a spus-o chiar el singur! Şi sărmana d-tale mama a murit acum trei ani? A fost desigur o femeie foarte cumsecade, căci tatăl d-tale pare s'o fi iubit tare mult!«

— »O iubea ca ochii din cap şi trăia numai pentru ea. Dela moartea ei...«

In clipa aceasta, întră servitorul Fred cu valiza profesorului, aşa că fata amuţi.

— »Pot să vă aduc prânzul după o jumătate de oră, Sir?« întrebă Daisy.

Profesorul dădu din cap în semn de afirmare. Tânăra părăsi camera, salutând politicos, iar servitorul o urmă.

Profesorul din Paris părea să fie un om foarte curios, căci îl interesa orice şi voia să ştie toate. Abia părăsiseră cei doi tineri camera, că profesorul îşi şi lipi urechea de uşă, ascultând atent.

Auzi pe tineri sărutându-se şi dădu mulţumit din cap.

In acelaş moment însă, profesorul tuşi, aşa că cei doi tineri fugiră ca nişte păsărele speriate.

In clipa următoare, profesorul încuie uşa cu cheia, trăgând şi zăvorul.

Apoi, trase perdelele celor trei ferestre ale camerei, dar în așa fel ca să mai rămână destulă lumină. Pe urmă, barba falsă a pretinsului profesor Teophil Percy, ca și peruca din capul său, sburară într'un colț al camerei.

In mijlocul încăperii stătea acum Percy Stuart, svelt și frumos, cum era în realitate.

»Iată-mă ajuns!« își spuse el, aprinzându-și o țigară. Am sosit cu bine la Champerlin«.

Percy Stuart se instală apoi comod într'un scaun. Fumând o țigara, medita adânc.

Mister Grower Mac Duff, hotelier și în acelaș timp șerif la Champerlin, e fără îndoială un om tare curios. Ce ochi avea acest om! Și ce ascuns părea să fie! Tocmai contrariul fiicei sale, care nu semăna deloc cu el. Era ce-i drept o fată foarte frumoasă.

Oare acest hotelier, care ajunsese șerif, fiindcă își câștigase încrederea concetățenilor săi, nu era un criminal?

O ploaie de strigăte și înjurături, ce se auzeau jos, treziră pe Percy Stuart din meditația sa.

»Pare să fie o adevărată încăierare!« exclamă tânărul american, punându-și repede barba și peruca.

Apoi, ieși pe coridor și se uită în jos, pe scări.

Văzu că hotelierul ținea cu mâna stângă pe servitorul Fred, pregătindu-se să-i aplice o lovitură cu mâna dreaptă.

Tânăra fată încerca zadarnic să potolească pe tatăl ei, spunându-i plângând:

— »Vino-ți în fire, tată, numai eu sunt de vină! Iubesc pe Fred și nu pot trăi fără de el!«

— »Ticălosule, îndrăznești să-ți ridici ochii până la fiica mea? Iți închipui poate că voiu consimți să te căsătorești cu ea? Știu că ți-ar conveni să te instalezi ca stăpân aci! Păzește-te de mine! Păzește-te, că de nu...«

In aceiaș clipă însă, hotelierul se prăbuși pe spate, căci tânărul servitor se eliberase cu o mișcare violentă.

— »E adevărat, șerife din Champerlin« răspunse el, respirând cu greu. »E adevărat că ai avut milă de mine și că mi-aï da un serviciu când, flămând și gol, am bătut la ușa d-tale. Cred însă că mi-am făcut datoria, muncind ca un rob pentru d-ta. Tot atât de adevărat e că iubesc pe Daisy și că ea va deveni soția mea, indiferent dacă consimți sau nu. Nu-mi pasă că ești șeriful din Champerlin și cel mai bogat om din oraș; nu-mi pasă că ai strâns mai mulți dolari decât nisipul mării! Pe noi doi, nu ne vei putea despărți. Nu-i așa Daisy?«

— »Niciodată Fred; niciodată! Când mă vei chema, voiu veni imediat la tine!«

— »All right, Daisy; gândește-te că mi-ai dat cuvântul; te voiu chema! Iar d-ta, șerifule din Champerlin, rămâi să muncești de acum singur. Eu nu mă voiu pierde; am brațe sănătoase și voiu găsi de muncă în lumea largă! Rămâi cu bine, Sir!«

Servitorul plecă, trântind ușa. Apoi, Percy Stuart nu mai auzi nimic, căci șeriful se retrăsese într'o cameră, tărîndu după el pe fiica sa.

»O mică scenă familiară«, își spuse răzând Percy Stuart, după ce se întoarse în camera sa. »Vechea poveste: părinții nu vor, ceeace doresc copiii. Cred că ar fi mai bine să nu mă amestec. Imi pare numai foarte

rău că biata Daisy îmi va servi supa amestecată cu lacrimile ei!«

Dar după o oră, când frumoasa Daisy servi prânzul, Percy Stuart nu mai observă nici o urmă de supărare pe fața ei.

Bucătăria hotelului »La bivolul alb« fu o surpriză pentru Percy Stuart. Îi plăcu mai mult decât s'ar fi așteptat.

III. O NOAPTE ÎN MUNȚI.

In următoarele două zile, Percy Stuart deghizat, făcu mici excursii prin munții Black Hills, cari aveau o mare asemănare cu munții stâncoși din Sierra-Nevada.

Când Percy Stuart trecea prin oraș, toată lumea râdea de el. Profesorul francez, cu plasa sa de fluturi și cu umbrela subțioară, făcea într'adevăr o impresie foarte comică.

»Un zăpăcit«, se spunea peste tot, »dar e inofensiv!«

Nimeni nu bănuia că sub **musca profesorului** francez se ascunde un om hotărît **să demaște pe** criminalii, cari săvârșiseră misterioasele omoruri **din munți.**

Percy Stuart nu punea nici o bază **în cele** ce-i spusese șeriful roșcovan.

Tânărul american urca acu mo cărare prăpăstioasă, gândindu-se la curioasele asasinate.

Era absurd să se spună că o pasăre uriașă răpește oameni și că le dă drumul să se prăbușească pe vârful stâncilor. Ce fel de pasăre ar fi putut să facă aceasta? Nici chiar vulturii uriași din munții Anzilor n'aveau atâta putere. Existau dovezi că vulturi uriași răpuseră

copii mici, dar ca să răpească un om în toată firea, nu se mai auzise.

Percy Stuart zâmbi. Spusele şerifului sunt poveşti!

Victimele n'aveau răni cari să pară a fi făcute de ghiarelor unei paseri uriaşe. In privinţa aceasta, Percy Stuart deţinea informaţii precise.

Dar totuşi, nu aflase altceva nimic, care să-l apropie cu un pas de deslegarea acestor crime misterioase.

Cincisprezece oameni îşi pierduseră viaţa în împrejurări ciudate. Toţi erau din Champerlin, sau locuiau în vecinătatea oraşului.

Victimele acestor asasinate misterioase nu erau însă oameni bogaţi, aşa că mobilul omorurilor nu putea fi jaful. Numai oameni săraci şi nevinovaţi căzuseră victimele acestor crime oribile.

Percy Stuart nu bănuia deocamdată cauzele acestor omoruri. Trebuia să afle neapărat amănunte în această privinţă. Atâta timp cât nu putea şti mobilul omorurilor, nu putea fi în stare să descopere misterul lor. Ii lipseau cele mai elementare indicii, în baza cărora să poată continua cercetările şi să le ducă la un bun sfârşit.

Adâncit în gândurile sale, Percy Stuart nu băga de seamă că timpul trece. Nu dădu atenţiune nici locului în care se găsea. Mai târziu, observă spre uimirea sa că umbrele nopţii începeau să cadă peste vârfurile munţilor.

Tresări. Se rătăcise oare?

Se găsea pe o stâncă înaltă, înconjurată de trei prăpăstii adânci, cari în întunericul nopţii păreau nişte abisuri groaznice.

Şi de abia acum, Percy Stuart simţi că e istovit de oboseală. Fu nevoit să se aşeze pe o piatră, spre a se odihni.

Oboseala îi era atât de mare, încât tânărul american nu putu rezista tentaţiei de a închide ochii. Se culcă pe spate şi adormi curând.

Când Percy Stuart se trezi, în jurul său domnea un întuneric de nepătruns.

Se ridică şi privi amărît în jurul său. Noaptea îl surprinsese pe neaşteptate în vârful munţilor Black Hills. Vrând-nevrând, trebuia să rămână acolo până dimineaţa. Ar fi fost o încercare primejdioasă să coboare în vale, prin această întunecime de nepătruns. Un singur pas greşit şi s'ar fi prăbuşit în adâncimile prăpăstiilor, sfărămându-şi oasele de stânci.

Işi scoase din buzunar ceasul mic de aur şi aprinzând lampa sa electrică, văzu că era miezul nopţii.

»Miezul nopţii!« îngână Perc yStuart, simţind un fior rece prin şira spinării. »La miezul nopţii, singur pe piscurile înalte ale munţilor Black Hills!«

Işi reaminti primejdiile la cari a fost expus din cauza însărcinărilor ce i le dăduseră membrii »Excentric-Clubului«. Se gândi apoi...

Dar deodată, fu întrerupt în gândurile sale.

In aer se auzi un zgomot slab, ca de furtună, care deveni din ce în ce mai puternic. Ce zgomot curios!

Cu un strigăt ascuţit, Percy Stuart sări la o parte. De n'ar fi sărit la timp, n'ar mai fi fost în viaţă. In faţa sa, se prăbuşise din aer un corp omenesc, lovindu-se de stânca pe care stătuse el până atunci.

Percy rămase îngrozit şi uluit. Inima îi zvăcnea puternic, iar părul i se ridicase vulvoiu în cap.

Un gând îi străbătu fulgerător prin creeri: corpul neînsufleţit care zăcea la picioarele sale e desigur al unei noui victime a misteriosului criminal.

Cuprins de groază, Percy nici nu îndrăznea să se mişte.

Dar după câteva clipe se desmetici. Energia şi curajul său învinseră groaza de care fusese cuprins.

Işi scoase lampa electrică din buzunar şi la lumina ei, văzu un cadavru omenesc zăcând pe stâncă.

Era corpul une fete tinere, mulitat din cauza prăbuşirii pe stâncă.

Deodată, i se păru că recunoaşte trăsăturile feţei cadavrului. Privi îndelung, cu ochii îngroziţi...

Era Daisy Mac Duff, fiica hotelierului şi şerifului din Champerlin! Percy Stuart avea o geantă cu pansamente; ca să poată da oricând ajutoare unui rănit. Dar din primele priviri, se convinse că orice ajutor omenesc era de prisos.

Tânăra fată zăcea cu ochii stinşi, iar capul îi era sfărămat. Corpul însă, rămăsese neatins.

Percy Stuart se gândi o clipă, ce să facă. Nu se putea coborî de pe stâncă, întrucât nu voia să lase acolo cadavrul tinerei. Ca să-l transporte el, era imposibil.

Se hotărî deci să-şi petreacă noaptea pe stâncă. Spera că Mac Duff, observând lipsa fetei, va porni într'o expediţie prin munţi, cu alţi bărbaţii din orăşel, spre a o căuta.

Percy Stuart îngenunchie lângă moartă. Il cuprinse o milă adâncă de sărmana fată.

Ena moartă! Şi doar cu două zile mai înainte o auzise cum se săruta cu tânărul servitor. O admirase pentru atitudinea ei curajoasă, atunci când luase apărarea iubitului, faţă de tatăl ei, care se împotrivea căsătoriei.

Şi acum, zăcea în faţa lui, rece şi neînsufleţită. Va fi coborită din munţi şi îngropată în micul cimitir din Champerlin!

Percy Stuart rămase gânditor.

Cum de s'a putut întâmpla aceasta? Cine era bestialul criminal, care răsărea din când în când ca o pasăre uriaşă deasupra oraşelului, răpind de fiecare dată câte o victimă?

In zadar îşi frământa creerul Percy Stuart, căci nu putea ajunge la o deslegare a enigmei.

Timpul trecu şi se iviră zorile.

De după munţii Black Hills răsări soarele, iar lumina se răspândi peste tot. Se luminară până şi prăpăstiile adânci.

Deodată, tânărul american auzi voci omeneşti.

La poalele stâncii, pe care se găsea el şi cadavrul tinerei, se iviră mai mulţi oameni. Auzi strigându-se:

»Daisy! Daisy Mac Duff!«

Strigătele răsunau tot mai clare.

Percy Stuart, după ce se convinse că barba sa falsă e bine lipită, strigă şi el:

»Incoace; veniţi încoace, oameni din Champerlin! Veţi găsi aci pe aceia pe care-o căutaţi!«

Câteva minute mai târziu, şeriful roşcovan apăru pe vârful stâncii, în fruntea a douăzeci de oameni, cari erau echipaţi cu scări şi frânghii.

Grower Mac Duff scoase un țipăt sfâșietor. Apoi, se prăbuși lângă cadavrul fiicei sale, isbucnind în plâns.

Printre hohote, șoptea cu dragoste numele lui Daisy, rupându-și părul din cap.

Își strânse apoi pumnii, ridicându-i spre cer și blestemând pe ticălosul asasin, care-i răpise ființa cea mai scumpă de pe pământ.

Insoțitorii șerifului priveau triști, iar în ochii lor se iviră lacrimi.

După câteva clipe, șeriful se sculă, spunând:

— »Urmați-mă, oameni din Champerlin. Crima aceasta trebue răsbunată. Ajutați-mă să duc jos în vale cadavrul iubitei mele fiice! Apoi, vom linșa pe cel care a comis această groaznică crimă!«

— »Dar cunoști oare pe asasin, mister Grower Mac Duff?« întrebă Percy Stuart, care se apropiase de hotelier. »Te asigur că totul s'a petrecut în condițiuni extrem de misterioase. Fiica d-tale s'a prăbușit din aer, în fața ochilor mei!«

Roșcovanul râse disprețuitor. Apoi, ridică pumnii din nou spre cer:

— »Ah, de ce nu l-am zugrumat când l-am avut în mâinile mele! De ce nu mi-am dat seama că-mi va fura tot ce am mai scump pe lume! Oameni din Champerlin, eu cunosc pe ticălosul asasin al fiicei mele! Nu este altul decât fostul meu servitor Fred, pe care l-am gonit acum 2 zile din casa mea. A omorît pe Daisy, fiindcă n'am vrut să i-o dau de soție. Asta i-a fost răzbunarea!«

»Să-l linșăm! Să-l ducem la streang!« isbucniră amenințător însoțitorii șerifului. »Ticălosul n'a părăsit încă orașul«.

Câţiva din ei ridicară cadavrul nefericitei Daisy, pornind în vale. Ceilalţi îşi scoaseră revolverele şi nişte cuţite lungi, însoţind astfel tristul convoiu.

Percy Stuart auzea strigându-se mereu:

— »Vom linşa pe criminal! Moarte asasinului lui Daisy Mac Duff!«

IV. CĂLĂTORIA INFERNALĂ PRIN AER.

Tânărul Fred, pe care-l căuta întreaga populaţie a orăşelului, se găsea la sora sa, o femeie săracă, cu locuinţa pe malul râului, unde făcea un mic comerţ de fructe şi peşte prăjit. Clienţii ei erau pescarii şi [illegible] malii din port.

Mulţimea sălbatecă năvăli în mica şi sărăcăioasa casă a femeii, scoţând afară pe Fred. Şeriful se repezi la el, scrâşnind din dinţi:

»Câine ce eşti; mărturiseşte că mi-ai omorît copilul!«

Fred rămase împietrit de uimire. La început, nici nu înţelese rostul acestor cuvinte.

După ce hotelierul îi repetă însă groaznica acuzare, Fred îngână cu durere:

— »Asasinată? Daisy a fost asasinată? In cazul acesta, vreau să mor şi eu!«

— »Dorinţa ţi se va îndeplini numaidecât!«, exclamă Mac Duff înfuriat. »S'a terminat cu viaţa ta! Intreg oraşul e hotărît să răzbune crima pe care ai comis-o astă noapte. Prieteni, răspundeţi la întrebarea: Ce pedeapsă se cuvine celui care a omorît pe iubita mea fiică?«

— »Moartea! Moartea!« urlă mulţimea.

— »Opriţi-vă!« strigă deodată Percy Stuart, care se strecurase prin mulţime, oprindu-se lângă acuzat. »Să nu comiteţi o crimă, pe care mai târziu o veţi regreta amar. In primul rând, n'aveţi dreptul să linşaţi pe tânăr. In Statele Unite există legi scrise; există judecători şi juraţi. Ce veţi câştiga, omorînd pe acest nenorocit? Cel puţin, trebue să ascultaţi ce spune şi el!«

— »Nu mai e nevoie să-l ascultăm«, strigă şeriful, setos de sânge. »Cu toţii am văzut cadavrul sărmanei mele fiice, iar blestematul de criminal este acesta!«

— »Eu am descoperit cadavrul«, răspunse Percy Stuart. »Din aer, a căzut pe stânca, unde mă găseam din întâmplare. Tânărul acesta are oare aripi? E el în stare să se ridice în văzduh? Dar, omule! Vorbeşte odată! se adresă Percy lui Fred. »Spune dacă noaptea trecută ai părăsit sau nu locuinţa surorei d-tale?«

— »Vă jur că n'am comis crima oribilă de care sunt acuzat!« răspunse Fred cu vocea sinceră şi fără de nici o teamă. »Sora mea vă poate confirma că noaptea trecută n'am părăsit nici o clipă casa ei!«

Sora acuzatului confirmă plângând cele spuse de fratele ei.

— »Ei, ce mai spuneţi acum, cetăţeni din Champerlin!« strigă Percy Stuart. »Veţi avea conştiinţa împăcată, dacă veţi omorî pe Fred? Feriţi-vă să faceţi aceasta. Legile americane pedepsesc aspru pe cei ce-şi asumă fără nici un drept rolul de judecători!«

Şeriful continua să-şi aţâţe prieteni, cerând cu orice preţ să se execute imediat sentinţa de moarte.

Dar mulţimea începu să-şi revină în fire. Un bătrân spuse:

— »Gentlemenul străin are dreptate. Nu s'a dovedit nimic şi nu putem condamna pe tânăr!«

— »Aşa? Mă oblig ca până mâine să fac dovada că el este vinovatul!« spuse şeriful supărat.

— »Iar eu voi dovedi până mâine«, — răspunse Percy Stuart — »că tânărul este complect nevinovat«.

— »Fie!« spuse bătrânul, care era omul cel mai respectat din oraş. »Mâine, la aceiaş oră, ne vom aduna din nou aci şi vom proceda la judecată! Până atunci, tânărul va fi dus la închisoarea di nChamperlin şi bine păzit!«

Mulţimea legă pe Fred cu mâinele la spate, transportându-l apoi la închisoare.

El păşea indiferent, iar pe faţă îi curgeau lacrimi la gândul că iubita sa nu mai e în viaţă.

— — — — — — — — — —

Percy Stuart nici nu se gândi să se culce, căci n'ar fi putut să doarmă. La gândul că jos se găseşte cadavrul sărmanei şi nefericitei Daisy, pe care o văzuse sănătoasă şi veselă cu câteva zile înainte, n'ar fi putut să închidă ochi.

Percy se desbracă şi îşi scoase peruca şi barba falsă. Apoi, îmbrăcă un costum negru.

El se gândea: Oamenii din Champerlin iau repede orice hotărîri şi execută imediat sentinţa.

Era convins că aceşti oameni ar fi spânzurat fără nici o discuţie pe sărmanul Fred, dacă n'ar fi intervenit la timp.

Percy Stuart fu mulţumit că vizita sa la Champerlin avusese măcar în aceasta privinţă un rezultat bun. Reuşise să salveze de linşaj pe un nevinovat şi era decis să-l apere şi mai departe.

Dar se îndoia dacă își va ajunge și ținta, pentru care venise la Champerlin. Cum să deslege enigma acestor crime misterioase?

Toate cadavrele, ca și cel al sărmanei Daisy, căzuseră din cer. O pasăre nu putea face aceasta. Rămânea deci numai întrebarea, cum de era posibil ca un om să se ridice în aer, iar de acolo să...

Percy Stuart tresări deodată din gândurile lui.

Se găsea la fereastra camerei. Și anume, la acea fereastră, dela care se putea vedea munții. Privi spre vârfurile lui Black Hills, ca și când ar fi vrut să vadă acolo ceeace-l interesa.

Numai de n'ar fi atât de întuneric!

Luna nu răsărise încă, iar pe cer nu se zărea nici o stea. Geamurile se zgălțăiau din cauza furtunii ce se abătuse asupra orășelului.

Percy Stuart tresări din nou. Văzuse o umbră întunecată eșind pe poartă și pășind în stradă. Necunoscutul se ținea mereu în umbra caselor.

»El este!« își spuse încet Percy Stuart.

In clipa următoare, își puse o cască în cap și părăsi camera.

Coborî în fugă scara îngustă și pătrunse în grădină printr'o ușă dosnică. Sări apoi peste un gard, găsindu-se acum numai cu treizeci de pași în urma necunoscutului, pe care-l observase dela fereastra camerei sale.

Percy Stuart recunoscuse pe cel urmărit. Deși nu-i vedea fața, știa că e șeriful roșcovan, care se strecurase misterios în stradă, îmbrăcat într'un palton negru și purtând în cap o pălărie cu boruri mari.

Percy Stuart se menţinu cu 20 paşi în urmă, pitindu-se mereu, în aşa fel ca celalt să nu-l observe.

Şeriful se îndreptă repede spre munţi. Din când în când, isbucnea în hohote răguşite de râs, ceeace făcu pe Percy Stuart să creadă că şeriful înebunise.

Hohotele de râs ale şerifului se succedau nebuneşti şi triumfătoare. Nu poate râde astfel un părinte, a cărui fiică fusese asasinată într'un mod atât de oribil.

Urmărirea se prezenta foarte neplăcută pentru Percy Stuart.

El trebuia să evite orice zgomot, ca să nu se dea de gol. Era nevoit apoi să observe cu atenţiune pe unde păşeşte. Dacă şeriful i-ar fi auzit paşii şi dacă s'ar fi întors, desigur că l'ar fi văzut.

Tânărul american nu se temea că se va găsi în faţa hotelierului roşcovan. Antrenat de sporturi, nu cunoştea frica. Infrunta în viaţa sa primejdii cu mult mai mari.

Percy Stuart nu ţinea însă să fie văzut din alte motive. Era foarte suspect faptul că hotelierul se strecoară noaptea în munţi. Percy fu ferm decis să afle secretele şerifului. Presimţirea îi spunea că în modul acesta va putea descoperi mai mult decât s'ar fi putut aştepta în primul moment. Iată de ce se păzea ca să nu provoce nici cel mai mic zgomot. Folosea fiecare pom şi stâncă din drumul său, spre a se ascunde în cazul când şeriful s'ar fi uitat înapoi.

In modul acesta, cursa celor doi bărbaţi continua.

Luna strălucea pe cer. Din când în când, norii trecători o ascundeau sub voaluri negre. Atunci, totul era învăluit de întuneric, iar Percy Stuart trebuia să-şi

încordeze toată atenţiunea ca să nu piardă din ochi pe cel urmărit.

Drumul urca în serpentină.

Şeriful alerga din ce în ce mai repede. Începu să gâfăie. Percy Stuart îi auzea răsuflarea scurtă şi zgomotoasă.

Deodată, şeriful se opri.

Cu o săritură agilă, Percy Stuart se ascunse după o stâncă. Hotelierul se întoarse şi se uită înapoi.

Era liniste prètutindeni. Şeriful se convinse, după cum credea el, că nu-l urmărise nimeni. Porni apoi mai departe, iar Percy fu şi el în picioare. Hotelierul îşi iuţi paşii. Tânărul american îl urmă fără zgomot.

Ţinându-se mereu după şerif, Percy Stuart ajunse în regiunea cea mai sălbatecă şi mai pustie a munţilor Black Hills.

La un moment dat, văzu că Mac Duff dispare după o stâncă.

Tânărul american aprinse pentru o clipă mica sa lampă elcetrică şi se convinse că în stâncă se deschidea o peşteră.

Ce căuta şeriful aci? Percy Stuart nu găsi nici un răspuns la această întrebare.

Se întinse la pământ, ridicând numai puţin capul, spre a putea ţine sub observaţie întrarea peşterei.

Deodată, auzi un zgomot curios. Era ca şi cum s'ar fi pus în mişcare un motor...

Percy zâmbi înţelegător.

»Presimţirea mea se adevereşte; e un aeroplan!« se gândi el.

In momentul acesta, aeroplanul ieşi din peşteră. Roţile lui rulară pe un mic platou din faţă, spre a se ridica apoi în aer.

In aceiaşi clipă, Percy se ridică ca fulgerul şi porni în goana nebună după aeroplan. Dornic să deslege enigma, Percy făcu un efort nemaipomenit şi se agăţă de un cablu gros al aparatului. Aeroplanul se ridică în aer.

Percy Stuart se ţinea bine, lăsându-se ridicat în văzduh.

Era o călătorie sinistră.

Aeroplanul se găsi peste puţin timp la o înălţime de 1000 metri, iar Percy Stuart simţi că-i amorţesc mâinile.

Ca o uriaşă pasăre răpitoare, aparatul sbura deasupra orăşelului. Pilotat de nebunul Mac Duff, avionul se clătina şi scârţăia în fiece clipă, de parcă ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi la pământ.

Percy Stuart simţi că e pierdut, dacă nu reuşeşte să se caţăre până la pilot. Braţul îi amorţise. Simţia o cumplită oboseală în tot corpul. Incă un minut sau două şi puterile l'ar fi părăsit. Se va prăbuşi...

Cu o sforţare supraomenească, Percy Stuart se agăţă de un suport al aeroplanului. Cu mâna stângă se ţinu de scheletul aparatului; îşi ridică apoi picioarele şi făcând o întorsătură abilă, îşi dădu drumul lângă pilotul avionului.

Roşcovanul, cu faţa schimonosită de furie, se aruncă asupra lui Percy Stuart.

»Să nu îndrăzneşti!« strigă Percy. »Tu sau eu!«

Cu un pumn puternic, el ameţi pe Mac Duff. In clipa următoare, tânărul american se găsea la volan. Fiind pilot amator, conduse mai departe aparatul, aterizând apoi pe malul fluviului Missouri.

Din casele apropiate, îşi făcură apariţia mai mulţi oameni. Percy Stuart le lămuri misterul aeroplanului, predându-le apoi pe nenorocitul nebun, care, fără să-şi dea seama de ce face, omorîse 15 oameni, pentruca la urmă să asasineze chiar şi pe propria sa fiică.

Percy Stuart interveni ca nenorocitul să fie transportat acasă şi închis într'o cameră, ale cărei ferestre aveau gratii puternice.

Dădu şi ordinul ca Mac Duff să fie bine păzit. Apoi, se adresă multimei:

»Avem acum de îndeplinit o datorie sfântă, care nu mai poate fi amânată nici o clipă. In închisoarea voastră zace nenorocitul pe care l'aţi acuzat de o crimă groaznică. Dacă n'aşi fi intervenit eu, sărmanul Fred n'ar mai fi acum în viaţă.

Din fericire, aveţi acum prilejul să reparaţi răul ce i l'aţi făcut. Iată încă o dovadă că linşajul, care se întinde atât de mult în statele de vest ale Americei şi care vrea să înlocuiască justiţia legală, este cea mai mare rătăcire a creerului omenesc.

La streang cu el! Omorîţi-l! Astfel strigă adepţii judecătorului Lins. Vedeţi însă că a proceda astfel înseamnă a omorî fără dovezi şi uneori a omorî pe cei nevinovaţi!«

Cuvintele lui Percy Stuart făcură o puternică impresie asupra multimei. Sub conducerea tânărului ame-

rican, cetăţenii din Champerlin porniră spre închisoare, de unde scoaseră pe tânărul Fred.

— »Eşti liber, Fred!« îi spuse Percy Stuart. Bietul băiat, cuprins de groază, crezuse că mulţimea vine ca să-l omoare. »Misterul crimelor a fost desvălit!« îl lămuri Percy Stuart.

Fred tremura ca şi cum ar fi fost cuprins de friguri.

»Asasinul nenorociţilor, ale căror cadavre au fost găsite pe stâncile munţilor, nu este altcineva decât Mac Duff, şeriful din Champerlin. Tot el a asasinat şi pe sărmana Daisy!« adăugă Percy Stuart.

— »Presimţirea mea!« strigă Fred, ridicând mâinele spre cer. »Presimţirea mea! Nu-i aşa că această fiară şi-a aruncat victimele din avion?«

Aceste cuvinte fură o surpriză pentru Percy Stuart. Până acum, el nu-şi lămurise misterul prin care Mac Duff ajunsese în posesiunea avionului. Oamenii din Champerlin, întrebaţi de Percy Stuart în privinţa aceasta, îi răspunseseră că nu ştiu nimic despre vre'un avion, care să se găsească prin preajma oraşelului lor.

Fred putea deci să dea o lămurire.

»Intr'o zi«, povesti el lui Percy, »ieşisem la coasă cu stăpânul meu, pe câmpul de lângă malul râului. Lucram amândoi, când deodată auzirăm un zgomot de motor deasupra noastră. Ne-am uitat în sus, dar n'am putut vedea nimic. Apoi, eu am fost acel, care am descoperit un punct negru pe cer. »Să fie oare un aeroplan?« am întrebat pe stăpânul meu. El îmi răspunse afirmativ.

Avionul începu să planeze tot mai jos. Şeriful strigă:

»Dă-te la o parte, căci mi se pare că va ateriza forţat!«

Aeroplanul se isbi cu o detunătură puternică de pământ. Apropiindu-ne, am găsit pilotul mort.

Şeriful îmi interzise să spun ceva asupra acestei întâmplări. Ţinea să-şi păstreze avionul pentru el. Am înmormântat pe pilot. Apoi stăpânul meu se apucă să desfacă aparatul. Piesele au fost demontate şi transportate pe timpul nopţii într'o peşteră din munţi.

De atunci, stăpânul meu se ducea în fiecare noapte în munţi, spre a lucra la reconstruirea aeroplanului. Credeam însă că nu va reuşi.

Dar văd că a isbutit şi că s'a folosit de acest avion, spre a comite cele mai înfiorătoare crime. Totuşi, nu poate fi făcut răspunzător de aceste asasinate, întrucât după moartea soţiei sale înebunise«.

Percy strânse călduros mâna tânărului, dăruindu-i o însemnată sumă de bani. Rugă apoi pe locuitorii din Champerlin să aibă grijă de viitorul lui Fred.

Mac Duff fu internat într'o casă de nebuni, unde muri după patru săptămâni.

Percy Stuart deveni eroul sărbătorit al orăşelului Champerlin.

Printr'o radiogramă, anunţă »Excentric-Clubul« că a soluţionat cea de a şasea problemă.

A doua zi dimineaţa, Percy Stuart se pregătea să părăsească orăşelul, cu vaporul care venea din partea de sus a fluviului Missouri.

Înainte de a se urca pe bordul vaporului, tânărul american cumpără un ziar. Pe bord, în timp ce răsfoia ziarul, mulţimea adunată pe cheiu îl ovaţiona cu entuziasm, strigând:

»La revedere, Percy Stuart!«

Continuând răsfoirea ziarului, Percy zări în pagina primă o comunicare, care-l interesa. O citi atent:

Cea de a şaptea problemă.

»De opt zile, fiica miliardarului Rutherford a dispărut fără de urme.

Intreaga populaţie din New-York e extrem de enervată, întrucât poliţia nu e în stare să descopere unde e deţinută tânăra şi frumoasa fată.

La întrarea în cartierul chinezesc din New-York, s'a găsit o brăţară de aur, cu un briliant preţios, care după cum s'a putut constata, aparţinuse tinerei fete.

In timp de opt zile, trebue ca Percy Stuart să dea de urmele dispărutei şi să afle în mod precis ce s'a întâmplat cu miss Helen Rutherford«.

»Excentric-Club«.

Volumul viitor va fi:

»O AVENTURĂ ÎN CARTIERUL CHINEZESC DIN NEW-YORK«

Redactor responsabil : AL. VARVARA

Noul Excentric Club

1. Percy învinge trei şampioni mondiali
2. Patru săptămâni în casa de nebuni
3. Enigma din Paris
4. Iron King, calul-minune
5. Deasupra Niagarei, pe o sârmă
6. Secretul aerului
7. O aventură în cartierul chinezesc
8. O răpire îndrăzneaţă
9. La întrecere cu expresul de Nizza
10. Ruleta »curăţată«
11. O noapte în Whitechapel
12. Ziua de groază din mina „Victoria"

EDITURA „EXCENTRIC-CLUB"
CERNĂUŢI, CĂSUŢA POŞTALĂ 28